

Arrest

nr. 218 178 van 13 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X op 18 januari 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 28 december 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019. Evenwel wordt in de kopie naar zowel de verzoekende partijen als de verwerende partij 26 maart 2019 aangeduid als de zittingsdatum. Bij faxpost en bij aangetekend schrijven van 22 februari 2019 worden zowel de verzoekende partijen als de verwerende partij gewezen op deze administratieve vergissing.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen op 10 december 2012 België binnen en dienen een asielaanvraag in. Verzoeker heeft de Pakistaanse nationaliteit, verzoekster de Azerbeidzjaanse nationaliteit.

Op 14 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire erkenningsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 116 474 van 6 januari 2014 worden de beroepen van deze beslissingen verworpen.

Op 24 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De termijn van deze bevelen wordt meermaals verlengd.

Op 27 augustus 2014 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 5 november 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arresten van de Raad nr. 135 753 van 22 december 2014 en nr. 136 097 van 12 januari 2015 worden de beroepen van deze beslissingen verworpen.

Op 17 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De termijn van deze bevelen wordt meermaals verlengd.

Op 11 mei 2016 dienen verzoekers twee aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). In de ene aanvraag worden medische elementen aangehaald voor het kind Ai., in de andere aanvraag worden medische elementen aangehaald voor verzoekster (moeder).

Op 12 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvragen onontvankelijk worden verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 196 466 van 12 december 2017 wordt de tenuitvoerlegging van deze beslissing geschorst. Bij arrest van de Raad nr. 199 285 van 7 februari 2018 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 12 oktober 2016 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 217 844 van 1 maart 2019 vernietigt de Raad deze beslissingen.

Op 4 december 2017 wordt ten aanzien van verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arresten van de Raad nrs. 196 464 en 196 465 van 12 december 2017 wordt de tenuitvoerlegging van deze beslissingen geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arresten van de Raad nrs. 199 289 en 199 290 van 7 februari 2018 worden deze beslissingen vernietigd.

Op 4 december 2017 wordt verzoekers tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Op 8 januari 2018 worden deze inreisverboden ingetrokken. Nadat deze beslissingen op 8 januari 2018 werden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arresten met nrs. 200 284 en 201 298 van respectievelijk 26 februari 2018 en 20 maart 2018 de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 27 december 2017 geeft de arts-adviseur haar adviezen.

Op 2 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard.

Op 8 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvragen op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard. Bij arrest nr. 203 823 van 16 mei 2018 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 12 april 2018 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 31 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Verzoekers dienen op 21 mei 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 4 juli 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen in hoofde van verzoeker een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 222 115.

Op 21 augustus 2018 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 mei 2016 waarbij medische elementen in hoofde van verzoekster werden ingeroepen ontvankelijk maar ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 228 306.

Op 21 augustus 2018 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 mei 2016 waarbij medische elementen in hoofde van het kind Ai. werden ingeroepen onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.05.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

C., J. I. (...) (R.R.: xxx) geboren te S. (...) op (...).1981 nationaliteit: Pakistan

C., S. (...) (RR: xxx) Geboren te Baku op (...).1990

+ kinderen

C., A. (...), ° (...).2017 C., A. (...), (...).2011 C., M. (...), (...).2015 C., M. A. (...), (...).2014

Nationaliteit: Azerbeidzjan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 27.12.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.(…)”

Op 20 september 2018 wordt in hoofde van verzoekster en de kinderen ingevolge de verblijfsaanvraag van 21 mei 2018 een attest van inontvangstname afgegeven.

2. Over de rechtspleging

Beide partijen wensen uitdrukkelijk te verschijnen en verschijnen ondanks een materiële vergissing in de oproeping. Dit wordt als dusdanig genoteerd in het proces-verbaal van de terechtzitting.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. De verzoekende partij diende een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische situatie van C. A. (...). Bij deze aanvraag werden verschillende medische attesten gevoegd.

De verzoekende partij voegde een standaard medisch attest, opgesteld door Dr. L. D. K. (...), toe bij dit schrijven (voorgebracht onder stuk 2 bij de aanvraag). Dit attest is gedateerd op 9 mei 2016.

Bij dit attest werden zeven bijlagen gevoegd (voorgebracht onder stuk 3 bij de aanvraag):

-Bevestiging afspraak 28 april 2016

-Verslag van 28 april 2016 van Dr. D. K. (...)

-Verslag van 31 maart 2016 van Dr. D. K. (...)

-Analyse van 31 maart 2016, deel 1

-Analyse van 31 maart 2016, deel 2

-Analyse van 31 maart 2016, deel 3

-Analyse van 31 maart 2016, deel 4

De verzoekende partij voegde een tweede standaard medisch attest, opgesteld door Dr. L. F. (...), toe bij dit schrijven (voorgebracht onder stuk 4 bij de aanvraag). Dit attest is gedateerd op 9 mei 2016. De overige medische stukken worden gebundeld en voorgebracht onder stuk 5.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard. De verwerende partij baseert zich hiervoor op het advies van de ambtenaar-geneesheer.

2. De rechtsgrondslag voor de genomen beslissing, wordt door de verwerende partij gezocht in artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt als volgt:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

Indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

De verzoekende partij wijst erop dat uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld. Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

De bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister c.q. staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer.

De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verwerende partij, beschikt dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid ter zake.

Deze ruime discretionaire bevoegdheid is geen synoniem voor willekeur. De verwerende partij is onder meer begrensd door de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3. Bovenvermelde bepalingen worden door de verwerende partij geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De arts-adviseur stelt in zijn advies van 27 december 2017 dat A. (...) te kampen heeft met een eetstoornis als meisje van zes jaar. Deze eetstoornis kent volgens de arts-adviseur geen "organische oorzaak" en heeft geen "invloed op groei en ontwikkeling". In het advies staat te lezen dat de arts-adviseur de "last van hardlijvigheid (constipatie)" weerhoudt en dat er "toilettraining met laxativa" werd toegepast en "educatie en coaching aan de ouders" wordt gegeven.

Het advies van de arts-adviseur handelt bijgevolg over de eetstoornis en constipatie (hardlijvigheid) waarmee A. (...) te maken heeft. Deze elementen worden beoordeeld.

Deze elementen betreffen echter maar een beperkt en zelfs ondergeschikt (secundair) gedeelte van de aangehaalde aandoening die wordt beschreven en bewezen in de meegedeelde medische attesten bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in hoofde van de minderjarige A. (...).

Het oordeel van de arts-adviseur is hierom onvolledig (zie hieronder).

4. In de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd door de verzoekende gewezen op de vastgestelde ontwikkelingsproblemen in hoofde van A. (...).

A. (...) drinkt enkel melk, ze eet bijna niets. Ook op school eet ze bijna niets. Ze is heel stil en teruggetrokken. Naast de voedingsproblemen, is er forse obstipatie. A. (...) krijgt hiervoor Movicol toegediend, waardoor ze diarree krijgt en moet braken. Op verwijzing van Dr. B. (...) werden A. (...) en haar ouders doorgestuurd naar het ZNA Universitaire Kinder- en Jeugdpsychiatrie Antwerpen.

A. (...) werd in het ZNA Universitaire Kinder- en Jeugdpsychiatrie Antwerpen opgevolgd door een kinder- en jeugdpsychiater (Dr. van de M. (...)), psychologe (mevr. I V. (...)), een zorgverantwoordelijke (mevr. L. D. W. (...)) en een logopediste (mevr. P. B. (...)).

Er werd vastgesteld dat A. (...) een kind is dat vanaf haar prille begin veel meemaakt. A. (...) is hierdoor een kind dat hyperalert is, vermoedelijk vanuit traumatiserende ervaringen zoals ruzies en bedreigingen naar haar ouders, angst en onzekerheid in het gezin, het weggerukt worden uit een vertrouwde omgeving, schoolwijziging, het niet begrijpen en zich niet verstaanbaar kunnen maken in het Nederlands, enz.:

"A. (...) is een kind dat vanaf haar prille begin veel meemaakte. We zien een meisje dat hyperalert is, vermoedelijk vanuit traumatiserende ervaringen zoals ruzies en bedreigingen naar haar ouders, angst en onzekerheid in het gezin, het weggerukt worden uit een vertrouwde omgeving, schoolwijziging, het niet begrijpen en zich niet verstaanbaar kunnen maken in het Nederlands, enz."

Zie stuk 3, pagina 2: het medisch verslag van Dr. V. d. M. (...) (kinder- en jeugdpsychiater), Dr. B. (...) (logopediste), Dr. D. W. (...) (zorgverantwoordelijke) en Dr. V. (...) (psychologe).

In dit verslag worden de moeilijkheden beschreven waarmee het gezin van A. (...) te kampen heeft en welke weerslag dit op haar heeft. Zo stelt het verslag onder meer:

"Daarnaast zien we ouders die erg zacht zijn en onvoldoende zelfzeker en consequent optreden in de opvoeding van A. (...). In de precare leefomstandigheden van het gezin heeft A. (...) net extra behoefte aan duidelijke regels en grenzen. Vanuit haar angst gaat ze zich enerzijds terugtrekken, anderzijds wordt ze controlerend en bazig en deelt ze in de thuissituatie de lakens uit. A. (...) moet leren omgaan met grenzen en frustraties."

Zie stuk 3, pagina 3: het medisch verslag van Dr. V. d. M. (...) (kinder- en jeugdpsychiater), Dr. B. (...) (logopediste), Dr. D. W. (...) (zorgverantwoordelijke) en Dr. V. (...) (psychologe).

Het belang hiervan is bijzonder groot. In het verslag van het ZNA Universitaire Kinder- en Jeugdpsychiatrie Antwerpen staat duidelijk weergegeven dat de moeilijkheden die zij kunnen vaststellen secundair en dus ondergeschikt zijn aan de eetproblemen waarmee A. (...) te kampen heeft:

"De eetproblemen van A. (...) zijn secundair aan de hogergenoemde moeilijkheden van het gezin."

Zie stuk 3, pagina 3: het medisch verslag van Dr. V. d. M. (...) (kinder- en jeugdpsychiater), Dr. B. (...) (logopediste), Dr. D. W. (...) (zorgverantwoordelijke) en Dr. V. (...) (psychologe).

Deze problematiek werd meegedeeld aan de verwerende partij in zowel de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet als de bijhorende verslagen.

In het standaard medisch getuigschrift van Dr. L. F. (...) werd daarom eveneens de noodzaak van “psychologische hulp” genoteerd onder punt C op het getuigschrift (stuk 4). In het standaard medisch getuigschrift van Dr. D. K. (...) werd tevens de noodzaak van “polyklinische opvolging” genoteerd onder punt C op het getuigschrift (stuk 5). De verwerende partij kan derhalve niet onwetend zijn over deze problematiek in hoofde van A. (...).

5. Door de ambtenaar-geneesheer wordt in zijn advies evenwel niet ingegaan op de ontwikkelingsproblemen van A. (...).

Dit wordt niet beoordeeld door de arts-adviseur.

Er wordt enkel gesteld dat A. (...) te kampen heeft met een eetstoornis als meisje van zes jaar. Deze eetstoornis kent volgens de arts-adviseur geen “organische oorzaak” en heeft geen “invloed op groei en ontwikkeling”. In het advies staat te lezen dat de arts-adviseur de “last van hardlijvigheid (constipatie)” weerhoudt en dat er “toilettraining met laxativa” werd toegepast en “educatie en coaching aan de ouders” wordt gegeven. Er wordt echter geen rekening gehouden met de redenen waarom zij kampt met deze problemen (zie hierboven), terwijl dit duidelijk als een element werd aangehaald door de verzoekende partij in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het komt aan de ambtenaar-geneesheer toe om degelijk onderzoek uit te voeren, rekening houdende met alle beschikbare (medische) gegevens. Het oordeel van de arts-adviseur is echter onvolledig.

6. Er werd geen volledig onderzoek verricht naar de voorgebrachte medische gegevens van de verzoekende partij. Dit dient nochtans te gebeuren vooraleer kan worden bepaald of er – al dan niet – sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De verwerende partij schendt hierdoor artikel 9ter Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

7. De verzoekende partij wijst erop dat, indien alsnog zou blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle voorgebrachte gegevens bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (in het bijzonder de vaststellingen die werden gemaakt door het ZNA Universitaire Kinder- en Jeugdpsychiatrie Antwerpen), dit minstens niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

In deze context wijst de verzoekende partij op de schending van de formele motiveringsverplichting, aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing op geen enkele wijze kenbaar maakt op welke manier de achterliggende problematiek aan de eetstoornis van A. (...) en haar constipatie concreet werd beoordeeld door de arts-adviseur.

Het belang hiervan is nochtans groot. In het verslag van het ZNA Universitaire Kinder- en Jeugdpsychiatrie Antwerpen staat duidelijk weergegeven dat de moeilijkheden die zij kunnen vaststellen secundair en dus ondergeschikt zijn aan de eetproblemen waarmee A. (...) te kampen heeft:

“De eetproblemen van A. (...) zijn secundair aan de hogergenoemde moeilijkheden van het gezin.”

Zie stuk 3, pagina 3: het medisch verslag van Dr. V. d. M. (...) Bij arrest nr. 217 844 van 1 maart 2019 vernietigt de Raad deze beslissingen. (kinder- en jeugdpsychiater), Dr. B. (...) (logopediste), Dr. D. W. (...) (zorgverantwoordelijke) en Dr. V. (...) (psychologe).

Een afdoende motivering is dan ook niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

-De bevoegde overheid een ruime discretionaire bevoegdheid heeft om een beoordeling te maken op grond van artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet;

-En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot machtiging van verblijf van de verzoekende partij.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in welke mate bovenvermelde elementen werden beoordeeld door de arts-adviseur.

Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, en artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekende partijen voeren aan dat het medisch advies van de arts-adviseur enkel handelt over een secundair aspect van de gezondheidstoestand van de dochter (eetstoornis), doch dat er in dit advies niet werd ingegaan op de ontwikkelingsproblemen van de dochter en de moeilijkheden van het gezin.

Uit de stukken van het medisch dossier, noch uit het medisch advies daarover blijkt echter dat er een duidelijk onderscheid kan gemaakt worden tussen beide aspecten van haar medisch dossier. Uit het medisch advies blijkt dat alle medische aspecten wel degelijk besproken zijn. Zelfs omtrent de moeilijkheden binnen het gezin en de opvoedkundige problemen stelt het advies vast dat er de nodige educatie en coaching aan de ouders werd verstrekt. De arts-adviseur heeft bijgevolg dit alles in aanmerking genomen en geoordeeld dat de medische problemen van de dochter geen van de in artikel 9ter omschreven risico's vormen. Er werd bijgevolg, anders dan verzoekende partijen voorhouden, wel degelijk een volledig onderzoek verricht van de naar voren gebrachte medische gegevens. Bovendien moet worden opgemerkt dat de door verzoekende partijen geciteerde verslagen voornamelijk verwijzen naar een achterliggende gezinsproblematiek, terwijl een verblijfsmachtiging enkel omwille van medische redenen wordt afgeleverd en niet omwille van opvoedkundige moeilijkheden binnen een gezin.

De bestreden beslissing is bijgevolg afdoende gemotiveerd.

Het enig middel is bijgevolg in zijn geheel ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de arts-adviseur in zijn advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Verzoekers voeren aan dat op geen enkele wijze in de bestreden beslissing kenbaar wordt gemaakt op welke manier de achterliggende problematiek (volgens verzoekers een ontwikkelings- en psychologische problematiek) van de eetstoornis van A. en haar constipatie concreet werden beoordeeld door de arts-adviseur. Verzoekers wijzen in dit verband op het verslag van het ZNA Universitaire Kinder- en Jeugdpsychiatrie Antwerpen waarin volgens hen duidelijk staat weergegeven dat “de moeilijkheden die zij kunnen vaststellen secundair en dus ondergeschikt zijn aan de eetproblemen waarmee A. te kampen heeft: ‘De eetproblemen van A. (...) zijn ondergeschikt aan de hogergenoemde moeilijkheden van het gezin.’” Waar verzoekers aanvoeren dat de psychische problematiek van dochter A. niet in overweging werd genomen, wordt vastgesteld dat nergens uit blijkt dat zulke problematiek werd vastgesteld, zie hieronder, onder punt 3.3.4.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° *indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*

5° (...).”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De bestreden beslissing verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 27 december 2017, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd. Dit advies luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door C. A. in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.05.2016.

Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 09/05/2016 van Dr. <onleesbaar>, van Dr. L. D. K.r (kindergastroënteroloog) en d.d. 10/05/2016 van Dr. L. F. (huisarts) de medische stukken d d 18/03/2015 31/03/2016. 28/04/2016.12/01/2015, 21/05/2014, 09/05/2016 en 10/11/2015 weerhoud ik dat het gaat om een meisje van 6 jaar met een eetstoornis, zonder invloed op groei en ontwikkeling, maar met last van hardlijvigheid (constipatie) sinds de geboorte zonder organische oorzaak (maagbiopsie in 2015 toonde lichte maagontsteking (gastritis), normale laboresultaten). Er werd toilettraining met laxativa toegepast en educatie en coaching aan de ouders gegeven.

Geen groenten en fruit eten en hardlijvig zijn is geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit (er is geen invloed op groei en ontwikkeling), noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien er geen behandeling lopende is.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij

verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.3.3. Verzoekers voeren aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de achterliggende psychische problematiek van de minderjarige dochter A. Deze psychische problematiek werd nochtans meegedeeld in de aanvraag en ook aan de hand van de bijhorende verslagen, zoals het verslag van de kinder- en jeugdpsychiater, de logopediste, de zorgverantwoordelijke en de psychologe. In het standaard medisch getuigschrift van de huisarts d.d. 10 mei 2016 werd vermeld dat dochter A. psychologische hulp behoeft en in het standaard medisch getuigschrift van gastro-enteroloog L.D.K. d.d. 9 mei 2016 werd vermeld dat de dochter nood heeft aan poliklinische opvolging.

3.3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van 11 mei 2016 melding werd gemaakt van voedingsproblemen en obstipatie bij dochter A., dat werd voorgesteld haar in dagbehandeling te plaatsen gedurende twee tot vier maanden in het ZNA Universitaire Kinder- en Jeugdpsychiatrie Antwerpen, dat ze wordt opgevolgd door gezinsbegeleidsters.

Het standaard medisch getuigschrift van Dr. L.D.K., kindergastro-enteroloog d.d. 9 mei 2016 vermeldt als diagnose "*refractaire constipatie (...) nog niet helemaal uitgesloten. Waarschijnlijk bijkomende onderzoeken nodig*". Als "*interventie/hospitalisatie*" wordt vermeld "*polyklinische opvolging (maandelijks, in het begin 2 weken)*" voor een voorziene duur van "*+ 6 maanden – 1 jaar*".

Het standaard medisch getuigschrift van Dr. D.v.d.M., kinder- en jeugdpsychiater, van 9 mei 2016 vermeldt als diagnose "*eetstoornis op kinderleeftijd, echter zonder invloed op groei en ontwikkeling*" en vermeldt geen actuele behandeling. Als evolutie en prognose van de aandoening wordt vermeld "*met aangepaste aanpak van ouders positief*".

Het standaard medisch getuigschrift van de huisarts, Dr. L.F., van 10 mei 2016 vermeldt als medische voorgeschiedenis "*obstipatie*" en "*eetproblemen: eet geen groente en fruit*". Bij "*B/ diagnose*" wordt vermeld "*nog niet bekend*". Bij "*C/ actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B*" wordt vermeld: "*Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal: laxemiddelen Interventie/Hospitalisatie (...) psychologische hulp nazicht gastro-enteroloog*".

Het gezamenlijk verslag van Dr. D.v.d.M., kinder- en jeugdpsychiater en van mevrouw B., logopediste, d.d. 12 januari 2015 vermeldt dat de dagbehandeling werd geweigerd omwille van praktische redenen, dat er voedingsproblemen zijn en obstipatie en dat de ouders kiezen voor thuisbegeleiding.

Het gezamenlijk verslag van Dr. D.v.d.M., kinder- en jeugdpsychiater, mevr. L.D.W., zorgverantwoordelijke, mevr. P.B., logopediste en mevr. I.V., psychologe d.d. 18 maart 2015 vermeldt dat dochter A. moeilijk eet sinds zes maanden na de geboorte tot op heden, ze eet wel snoep en chocolade. Ze heeft last van obstipatie. Haar ouders melden dat ze gedragsproblemen heeft. Aan de ouders wordt opvoedingsondersteuning aangeraden. Specifiek over de gezinssituatie wordt in dit verslag het volgende gesteld:

"A. is een kind dat vanaf haar prille begin veel meemaakte. We zien een meisje dat hyperalert is, vermoedelijk vanuit traumatiserende ervaringen zoals ruzies en bedreigingen naar haar ouders, angst en onzekerheid in het gezin, het weggerukt worden uit een vertrouwde omgeving, schoolwijziging, het niet begrijpen en zich niet verstaanbaar kunnen maken in het Nederlands, enz.

Bovendien is het gezin recent uitgewezen. Er is een korte verlenging van hun verblijf in België toegestaan naar aanleiding van de medische problemen van A. Het gezin leeft in onzekerheid over de toekomst.

Daarnaast zien we ouders die erg zacht zijn en onvoldoende zelfzeker en consequent optreden in de opvoeding van A. In de precaire leefomstandigheden van het gezin heeft A. net extra behoefte aan duidelijke regels en grenzen. Vanuit haar angst gaat ze zich enerzijds terugtrekken, anderzijds wordt ze controlerend en bazig en deelt ze in de thuissituatie de lakens uit. A. moet leren omgaan met grenzen en frustraties.

Er werd aan de ouders opvoedingsondersteuning aangeraden door een CKG. De ouders meldden zich aan bij het CKG H. maar gezien de mogelijke uitwijzing van het gezin is een opstart van begeleiding niet vanzelfsprekend.

De eetproblemen van A. zijn secundair aan de hogergenoemde moeilijkheden van het gezin. Men kan zich ook de vraag stellen of A. aanvoelt dat ze door haar problemen zorgt voor de verlenging van het verblijf van het gezin in België.”

De arts-adviseur vermeldt in haar advies van 27 december 2017 dat *“het gaat om een meisje van 6 jaar met een eetstoornis, zonder invloed op groei en ontwikkeling, maar met last van hardlijvigheid (constipatie) sinds de geboorte zonder organische oorzaak (maagbiopsie in 2015 toonde lichte maagontsteking (gastritis), normale laboresultaten). Er werd toiletraining met laxativa toegepast en educatie en coaching aan de ouders gegeven.”* De arts-adviseur vervolgt: *“Geen groenten en fruit eten en hardlijvig zijn is geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit (er is geen invloed op groei en ontwikkeling), noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien er geen behandeling lopende is.”*

De arts-adviseur is volledig vrij in zijn beoordeling van de medische elementen en heeft hierbij een grote appreciatiebevoegdheid, zoals verzoekers terecht vermelden in het middel. Een vergelijking van de voorgelegde medische attesten en verslagen en het advies van de arts-adviseur toont niet aan dat deze bepaalde stukken niet in overweging zou hebben genomen. Waar verzoekers aanvoeren dat de psychische problematiek van dochter A. niet in overweging werd genomen, wordt vastgesteld dat deze nergens uit blijkt en dat de kinder- en jeugdpsychiater in haar standaard medisch getuigschrift van 9 mei 2016 vermeldt dat er een *“eetstoornis op kinderleeftijd, echter zonder invloed op groei en ontwikkeling”* is en dat in dit attest geen actuele behandeling vermeld wordt. Als evolutie en prognose van de aandoening wordt in dit attest vermeld *“met aangepaste aanpak van ouders positief”*. Waar verzoekers menen te mogen afleiden dat hun dochter nood heeft aan psychologische opvolging, wordt vastgesteld dat zij dit afleiden uit de vermelding door de huisarts in haar standaard medisch getuigschrift van 10 mei 2016 waar bij *“actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B”* wordt vermeld: *“Interventie/Hospitalisatie (...): psychologische hulp, nazicht gastro-enteroloog”*. In dit verband wijst de Raad erop dat in ditzelfde standaard medisch getuigschrift ook wordt vermeld dat *“B/ diagnose” “nog niet bekend”* is, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de vermelde psychologische hulp inhoudt dat aan de dochter psychologische begeleiding moet worden gegeven voor een nog niet gekende aandoening.

Waar verzoekers aanvoeren dat *“de moeilijkheden die zij kunnen vaststellen secundair en dus ondergeschikt zijn aan de eetproblemen waarmee A. (...) te kampen heeft”* betreft dit mogelijk een materiële vergissing gezien verzoekers vervolgens correct citeren uit het medisch verslag van 18 maart 2015 dat *“De eetproblemen van A. (...) secundair (zijn) aan de hogergenoemde moeilijkheden van het gezin”*. Verzoekers kunnen echter bezwaarlijk stellen dat *“de hogergenoemde moeilijkheden van het gezin”* (die hierboven uit het verslag worden geciteerd) aantonen dat het kind psychologische problemen heeft en dat dit werd miskend door de arts-adviseur. In haar advies heeft de arts-adviseur melding gemaakt van educatie en coaching van de ouders, wat slaat op de toiletraining van het kind en betrekking heeft op de aangeraden opvoedingsondersteuning zoals die blijkt uit het verslag van 18 maart 2015.

Verzoekers kunnen dus niet gevolgd worden waar zij menen dat geen rekening werd gehouden met de psychische problematiek van hun dochter, aangezien deze niet als aandoening wordt vermeld in de voorgelegde medische stukken. Bijgevolg kon terecht en in alle redelijkheid worden gesteld dat de arts-adviseur in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte van dochter A. kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk omdat dochter A. niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt, steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

3.3.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET